

(reportáž z VI. výroční ryvoliády JARNÍ KURÝR 2005 v P-klubu Trojická, věnované Wabimu k sedmdesátinám)

Vzpomínky na slavné osobnosti mohou mít různou podobu. V době, kdy je o slavných a již nežijících zakázáno psát a zpívat, mohou mít podobu tichého setkání těch, které nikdo nedonutí zapomenout. V době, kdy je rázem vše povoleno, mohou mít vzpomínky podobu bombastických oslav, na nichž si hřejí svou "polévku" dost často i ti, kteří předtím psát a zpívat zakazovali.

V každé oblasti lidské činnosti jsou osobnosti přerůstající hranice oblasti nebo žánru. Jsou to osobnosti existující bez povinných kapitol v čítankách vydávaných na státní útraty a většinou určených jako makulatura.

Důvod přežití vlastní smrti není dán zásahem shora, je dán obsahem našich srdcí a duší.

Takovou osobností je bezesporu i **Wabi Ryvola**, jehož nedožití sedmdesátky je možné vzpomenout různým způsobem.

Na vzpomínce v Divadle ABC jsem nebyl, protože jsem tak dlouho chodil pro lístky, až žádné nebyly.

Ale nevadí, ve čtvrtek 21. dubna 2005 jsem díky svému příchodu dávno před půl osmou seděl s Frantou Vlčkem blízko před jevištěm, na kterém měla proběhnout VI. výroční ryvoliáda věnovaná Wabimu k sedmdesátinám.

Otcem, dramaturgem a spíkreem byl již tradičně Cimbura. Jak napsal Cimbura ve svém dopise ze dne 3. března 2005 na stránkách FOLKtimu, byla tato ryvoliáda zároveň poslední.

Jako název reportáže jsem zvolil citát Hanky Hosnedlové, který v úvodu Cimbura připomněl.

Byl pták, který potřebuje létat, i když se po něm strílí

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 28 Duben 2005 04:00

Na rozdíl od "galapředstavení" v Divadle ABC zvolil Cimbura komornější a méně pompézní vzpomínku bez účasti folkových "celebrit" (bože, jak to slovo nemám rád i v uvozovkách).

Řada diváků (nakonec všichni našli svá místa) přišla oblečená jako na vandr. Zde to nepůsobilo, jak se někdy stává, nepřírozeně. Ba naopak, chvílemi jsem měl pocit, že někde vedle se objeví chlap v džínové čepici, jehož barevný portrét visel vedle několika osadních vlajek nad pódiem. Ten chlap vstane a vyzve za mnou sedícího Tonyho Linharta, aby si s ním před začátkem koncertu dal panáka. Stín toho chlapa překrýval každého z nás.

Mezi diváky chyběla Wabiho žena Saša. Zrovna v ty dny se pohybovala v povodí řeky Omo v Etiopii, aby se po návratu podělila o své další cestovatelské zkušenosti. A tak Wabiho rodinu v sále zastoupila jen dcera Karolína.

Jako první vystoupil se dvěma písněmi, na kterých má, vedle Wabiho, svůj autorský podíl, **Fred y Schubert** s kamarády

Jirka Jordán Vobora

foto: Tomáš Pohl ©

z okruhu **T.O. Paběrky**, kytaristou Jardou Vinklátem a kudrnatou zpěvačkou v džínové čepici, Sašou Horkovou. Dík patří Fredymu hlavně za píseň *Kytary donaha*, kterou dotvořil po Wabiho odchodu na nebeský pláně.

Byl to opravdu jen krátký úvod a pak se na delší dobu rozrostl počet účinkujících o basistu a tři kytaristy v čele charismatickým tramským písničkářem **Bohumilem "Bédou - Šedífkou" Rohrichem**, dohromady tramská kapela **Sebranka z S.T.O. Štáhlavice u Kornatického potoka.**

Šedifka a Sebranka ten večer hráli především ty Wabiho, písně, které tak často neznají.

Jenže Wabiho rukopis (stejně jako rukopis jeho bratra Mikiho) je k poznání po několik tónech a po několika verších v textu.

Wabi dal trampské písně zcela novou a troufnu si říci nadčasovou dimenzi. Nejde jen o to, že ve své četné tvorbě jsou písně na první poslech "odsouzené" k hraní a zpívání na vodě, u ohně, ve vlaku, zkrátka kdekoli se sejde jen jedna kytara a pár souzněných duší.

Takovou vlastnost měly například i Stánky Honzy Nedvěda vytvořené s velmi dobrou melodií a textem. Jenže Wabiho písně jsou právě těmi ptáky Poštováky, kteří neúprosně krouží nad našimi hlavami a pokaždé nás při zpěvu něčím, co nelze definovat, naplní.

Wabiho texty používají hovorovou češtinu. Jenže nejde o laciné zlidovění. Mezi těmi běžně užívanými a plebejskými slovy létá taková dávka poezie, jakou najdeme o málokoho z folkových a trampských tvůrců.

Wabi dokázal, že trampská píseň není jen obvyklý slovník o kamarádství, osadním ohni, mrtvých kamarádech. Slovník někdy balancující na strunách kýče a přílišného sentimentu, byť míněného zcela upřímně.

Wabiho melodie používající swingové prvky a podtržené tvrdými gibsonkami, to je zcela mimořádná část dějin trampské písně. Písně, která dávno přerostla hranice žánru a v tom nejlepším slova smyslu zlidověla.

A tak Sebranka ten večer hrála např. *Volání, Letokruhy, Pat a Dan, Poslední jumbo jet a Slet divnejch ptáků*

.

Zvuk kytar Bédi Šedifky, Bédi Cuiky a sólisty Blondáka, podbarvený Angreštovým kontrabasem

Byl pták, který potřebuje létat, i když se po něm strlí

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 28 Duben 2005 04:00

byl velmi svébytný a tři souznělé hlasy Sebranky velmi citlivě nesly Wabiho melodie.

Milou vsuvkou byla i ryze moravská trampská píseň s textem: "*Trempíci čekají, já s nima musím jít.. v osadě táborák večír když zaplane, maličká slzička v očích mi zvostane*". Ale proč by tramp nemohl mluvit a zpívat pokaždé svým jazykem, vždyť se o tom zpívá v Letokruzích.

Potlesk Sebrance neměl konce a Cimbura hovořil o minimálně třech přídavcích. A tak jsme se postupně všichni přidávali k *Tunelu jménem čas*, k písni *Padá láska* i k *Tereze* (jak se nazývá zkráceně *Osamělý město*).

Cimbura v dopise Wabimu sliboval překvapení. Protože Cimbura je chlap, který sliby plní, proběhl za účasti Tonyho Linharta a Bublíny křest malého výboru z literární tvorby Wabiho s názvem *Stejný dny nejsou dobrý*.

Název je citací z poslední sloky Wabiho básně Modigliani: *Zaplat' Pámbů, že je každéj den jinej. Stejný dny nejsou dobrý*.

Malá půvabná brožurka je dílem Cimbury, jako vždy za přispění jeho ženy Kytky, syna Jirky - Krtila a kamarádů.

Béda Šedířka

foto: Tomáš Pohl ©

Tony Linhart pokřtil dárek božkovským rumem s lodičkou, který do té doby u sebe pečlivě schovával Jirka - Krtíl. Čím ale jiným křtít Wabiho dílo?

Každý divák pak o přestávce od Bubliny a Kytky tento dárek na památku dostal.

Po přestávce zaplnili celé jeviště hosté z Brna, kapela **T.O. Rower's**. Všichni oblečení v černých osadních tričkách mě na malou chvíli vylekali, že na černém pozadí uvidím poprvé tramské černé divadlo.

nže těch pět chlapů vedených nepřehlédnutelným Jirkou Voborou - Jordánem a doplněných půvabnou Kikinou a Martou, představu černého divadla zaplašilo.

Je

Roweři na začátek rozeřáli publikum skladbou *Sedmnáct dní*, která ve mně vždy evokuje představu těch nejlepších amerických westernů (kde je jim konec?).

Vedle Wabiho písní, které u Rowerů byly v menšině, pak zněla i tramská klasika *Chata na skále* nebo *Flám* od Jendy Kordy.

Rowerům to senzačně šlape, taková kapela dokáže rozpohybovat nejednu hospodu a u ohně nedovolí nikomu jít spát.

Je samozřejmé, že kapela z jižní Moravy se nezapře i svým typickým moravským přízvukem. S Rowery přijeli i kamarádi z osady a vedle českého "umí" bylo současně slyšet i typické moravské "umijó".

Roweři pak přešli i na, podle slov Jordána, pro ně oblíbené jihomořské a pseudošpanělské rytmy a zněly *Tereza* (ne od Wabiho) a *Polední klid* od Jiřího Borovky Rejska.

Jordán nazval rowerské pojetí Wabiho písní "hospodskými aranžemi", což ovšem nelze brát pejorativně. Zněly tak *Cesta zpátky*, *Vracím se, vracím* a další a bylo to krásné.

Jenže pak už se blížil konec a v přídávku zněl Pacifik. A najednou nebylo na jevišti k hnutí,

Byl pták, který potřebuje létat, i když se po něm strílí

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Čtvrtek, 28 Duben 2005 04:00

protože se přidali Sebranky, Fredy s kouskem Paběrek doplnění Bublinou a Cimburou. Zněla *O hrada*

zpívaná celým sálem a ten chlap v džínové čepici, co se na všechny seshora díval, vůbec na sedmdesát nevypadal.